neile sillitamist ei olleks ärrakeelnud; agga Jakob olli üks neljajalgne, järsko wälja ütteldes: üks kaunis suur koer, kes Anna palge sillitajade kõhetand sääre marjadele kohe haṁast näitas. Ehk kas nisuggune hammustaja lojjus sest luggu oskab piddada, kas ühe suurtsuggutse ehk muu inimese kints teṁa suhu juhtub? Agga meie peame juttu joonele taggasi püüdma.

Juhtus ülle miñewal talwel ühel pühapäwa ommikul pakkase külma ajjal et Anna jälle Jakobit kelgo ette rakkendas ja röösa koore ning piimaga linna poole töttas. Kui küllast wälja said akkas Jakob koera-jörki jooksma ja Anna lippas tagga järrel, sest pakkane külm on walli kubjas, kes kõigile wirkust teeb. Seddawüist eddasi minnes ollid neṁad jubba eṁam poole tee ärrakäinud kui möda mägge minnes kelk libbisema akkas ja ühte süggawasse luṁe auku ümber kukkus; agga mis önnetuse weel suuremaks teggi, kelgo jallaksed läksid purruks ja röösa koore puddel lopsas katki, koor läks luṁe sisse egga sanud Jakobki keelega lakkuda; piima kruusid jäid terweks. Önnetus tulli ni koggemata, et enne kui Anna appi jõudis, jubba kõik russuks ja purruks olli läinud. Seal seisis nüüd waene tüttarlaps ja watas kurwa näoga katkise kelgo ja löhkend koore puddeli purro peale, kahetses kahjo, mis maha läinud koore läbbi sündind, wõttis wiimaks möllemad rasked piima kruusid kätte ja läks kurblikkult linna; Jakob sabba jalge wahel teṁa järrel. Linnas olli paljo ohkimist ning

äigamist, miks tüddruk kooreta tulnud, sest — kudda üllemal niṁetasime — se önnetus juhtus pühapäwa oṁikul, kus kõige linnanikkude kohwi ja sigguri-pruuli kattlad liikumas ollid, ja mis nüüd waesed oṁa musta rokkaga piddid teggema kui koore walget ei olnud sisse panna. Mõnni paks kohwi-eṁand olli nõnda wihane, et ähwardas ei ial eṁam Anna käest koort osta; agga mis waene tüttarlaps önnetuse wasto wõis teha? Teṁal endal olli suurem kahju. Sai ta wiimaks lubbanud teine kord paksemat koort tua, mis nurrisejade süddamed leppitanud, siis töttas ta jälle koddo poole miñema. Linnast wälja minnes tõusis tuul ja akkas paksu lund saddama, mis läbbi Annale teekäik raskeks läks. Senna jure tulli weel murre, tännase önnetuse läbbi mõñed ostjad kaudata, kes ikka ausaste maksid; Jakobil nähti hä meel selle ülle ollewad, et teṁal tänna kelko kannul ei olnud, sest teṁa jooksis eddasi taggasi ja haukus röemo pärrast. — Mõnda ollid neṁad weikese metsa-salko jõudnud, mis küllast eṁam kaugel ei olnud, kui Jakob ühekorraga haukumist kautas ja metsast eṁam taggasi ei tulnud. Anna willistas ja hüdis, seal tulli koer ja läks joostes jälle metsa taggasi. Kui ta sedda tembutamist korda kaks kolm teinud, läks Anna watama, mis tal piddi ollema. Jakob seisis ühe puu all ja kraapis käppadega luṁe sees. Parrako Juṁal, mis siin näha olli! Kaks lapsokest istusid, teine teise kaela ümbert kinni, pääd wasto puu kändo toetud ja ollid